

Sygn. akt II CNP 136/08

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lutego 2009 r.,

skargi "Z."

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko "Z."

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 stycznia 2008 r.

Pełnomocnik pozwanej wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego.

Podstawową funkcją skargi przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. jest doprowadzenie do stwierdzenia przez Sąd Najwyższy wystąpienia jednej z materialnoprawnych przesłanek roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej jurysdykcyjną działalnością sądów powszechnych w postaci niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Między postępowaniem unormowanym w art. 424¹ i nast. k.p.c. i postępowaniem z powództwa przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie zachodzi ścisły związek, gdyż orzeczenie Sądu Najwyższego uwzględniające skargę stanowi prejudykat w późniejszym procesie odszkodowawczym.

Z uwagi na szczególny charakter i rolę tego środka prawnego ustawodawca przewidział - podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej - szczególne wymagania konstrukcyjne, jakie środek ten winien spełniać.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę

wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga pozwanej nie spełnia wymogu konstrukcyjnego określonego w pkt 5 przytoczonego wyżej przepisu.

Spełnienie wymagania, o którym mowa, polega na przeprowadzeniu prawniczej analizy przepisów dotyczących - wchodzących w rachubę - środków prawnych, których zastosowanie byłoby w konkretnym przypadku niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Do tych środków należy zaliczyć, oprócz skargi kasacyjnej, także skargę o wznowienie postępowania oraz powództwo opozycyjne. Nadto, ustawodawca wymaga „wykazania”, a nie jedynie wskazania, przytoczenia czy uwiarygodnienia spełnienia wymienionej przesłanki. Podkreślenia wymaga, że skarżący musi przeprowadzić stosowny wywód jurydyczny w celu dowiedzenia niemożności wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Wywód taki byłby zbędny jedynie wówczas, gdyby skarżący dołączył do skargi odpisy prawomocnych orzeczeń wskazujących, że zastosowanie innych środków prawnych okazało się nieskuteczne (np. odpis postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania).

Skarżący poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że zmiana lub uchylenie zaskarżonego prawomocnego orzeczenia w drodze przysługujących środków prawnych nie była i nie jest możliwa, i że nie można skorzystać ze skargi kasacyjnej oraz ze skargi o wznowienie. Nie przedstawił natomiast jakiegokolwiek jurydycznej argumentacji pozwalającej uznać, że „wykazał” prawdziwość swej tezy.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotknięta brakiem któregośkolwiek z konstrukcyjnych elementów wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu *a limine*, jako że brak taki jest nieusuwalny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.